DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 czerwca 1947 r.

Nr 14

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

156

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZIEM ODZYSKANYCH I MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 7 maja 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu, Skarbu, Odbudowy, Żeglugi, Leśnictwa, Zdrowia, Komunikacji i Obrony Narodowej w przedmiocie komisji klasyfikacyjno-szacunkowych i komisyj osadnictwa nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska.

Na podstawie art. 24 i 38 ust. 2 dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 389) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

1) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska;
2) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dekrecie bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć dekret z dnia 6 grudnia 1946 roku o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska.

3. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym mowa jest o Komisji Głównej, komisji wojewódzkiej, komisji osadnictwa lub komisji odwoławczej, bez bliższego określenia, należy przez to odpowiednio rozumieć Główną Komisję Klasyfikacyjno-Szacunkową, wojewódzką komisję klasyfikacyjno-szacunkową, komisję osadnictwa nierolniczego lub odwoławczą komisję osadnictwa nierolniczego, przewidziane w dekrecie.

§ 2. 1. Komisja Główna składa się z powołanych imiennie 14 członków i 14 zastępców. Po dwóch członków i po dwóch zastępców wyznaczają Ministrowie Ziem Odzyskanych i Administracji Publicznej, a po jednym członku i jednym zastępcy Ministrowie: Skarbu, Przemysłu i Handlu, Odbudowy i Obrony Narodowej oraz Prezesi Centralnego Urzędu Planowania i Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego, jak również Centralna Komisja Związków Zawodowych, Związek Rewizyjny Spółdzielni R. P., Związek Izb Przemysłowo - Handlowych oraz Związek Izb Rzemieślniczych.

2. Zastępca członka może brać udział w obradach z głosem doradczym, a w razie nieobecności osoby, którą zastępuje, bierze w nich udział z głosem stanowczym.

§ 3. Przewodniczącego Komisji Głównej oraz jego zastępcę wyznacza spośród członków Komisji Głównej Minister Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

§ 4. Komisja Główna podejmuje uchwały na posiedzeniach plenarnych.

§ 5. W sprawach, dotyczących mienia należącego do właściwości ministrów, nie wymienionych w § 2, lub mienia, w którym ministrowie ci są zainteresowani, w posiedzeniach Komisji Głównej biorą udział z głosem stanowczym delegaci tych ministrów. Delegatów tych wyznaczają właściwi ministrowie bądź na wniosek przewodniczącego Komisji Głównej, bądź z własnej inicjatywy.

§ 6. Porządek obrad Komisji Głównej oraz terminy jej posiedzeń ustala przewodniczący i przesyła zawiadomienia o terminie i porządku obrad członkom Komisji Głównej oraz wszystkim ministrom nie wymienionym w § 2. Zawiadomienia doręczyć należy na tydzień przed wyznaczonym terminem. Okoliczność doręczenia zawiadomień należy stwierdzić w protokóle posiedzenia.

§ 7. Dla ważności uchwał Komisji Głównej konieczna jest obecność przynajmniej 7 członków.

§ 8. Uchwały Komisji Głównej zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 9. Komisja Główna działa przy Ministrze Ziem Odzyskanych.

§ 10. 1. Komisja Główna sprawuje nadzór nad działalnością komisyj wojewódzkich.

2. Komisja Główna może uchylić lub zmienić w drodze nadzoru uchwałę wojewódzkiej komisji, o ile osoby trzecie nie nabyły praw w związku z tą uchwałą.

§ 11. Komisja Główna może powoływać rzeczoznawców celem wysłuchania ich opinii.

§ 12. 1. Komisja wojewódzka składa się z wojewody oraz z członków powołanych po jednym dla każdego zespołu komisji przez Ministrów: Ziem Odzyskanych, Skarbu, Odbudowy oraz Przemysłu i Handlu, jak również przez Prezesów Centralnego Urzędu Planowania i Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego oraz przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

Dla spraw, dotyczących mienia położonego na obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska, w skład komisji zamiast delegata powołanego przez Ministra Ziem Odzyskanych wchodzi delegat wyznaczony przez Ministra Administracji Publicznej.

2. Ponadto Ministrowie nie wymienieni w ustępie poprzedzającym mogą wyznaczyć po jednym delegacie dla zespołów, w których pracach są zainteresowani. Delegaci ci biorą udział w posiedzeniach plenarnych zespołu z głosem stanowczym.

3. W obradach komisji biorą udział z głosem doradczym przedstawiciele:

1) okręgowego urzędu likwidacyjnego;
2) okręgowej rady Związków Zawodowych;
3) okręgu Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P.;
4) izby przemysłowo-handlowej;
5) izby rzemieślniczej;
6) okręgowej izby lekarskiej;
7) okręgowej izby lekarsko-dentystycznej;
8) okręgowej izby aptekarskiej;
9) zarządu gminnego, właściwego ze względu na położenie mienia;
10) Związku Osadników Wojskowych.

4. Przewodniczącym wojewódzkiej komisji jest wojewoda, a zastępcą jego jeden z członków komisji wyznaczony przez Ministra Ziem Odzyskanych. Dla spraw, dotyczących mienia położonego na obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska, zastępcę przewodniczącego wyznacza Minister Administracji Publicznej.

§ 13. 1. Komisja wojewódzka orzeka w zespołach.

2. Podziału na zespoły i powołania przewodniczących każdego zespołu spośród jego członków dokonuje przewodniczący komisji.

3. Zespół orzeka w sprawach określonych w art. 19 pkt 1 na posiedzeniach plenarnych, a w pozostałych sprawach na ścisłym komitecie zespołu w składzie: przewodniczącego zespołu oraz delegatów ministrów: Skarbu, Odbudowy, Przemysłu i Handlu, jako też przedstawiciela wojewódzkiej rady narodowej, po wysłuchaniu opinii delegatów instytucyj wymienionych w § 12 ust. 2.

4. Zawiadomienia o terminie i porządku obrad posiedzeń wysyła przewodniczący zespołu. Niedoręczenie zawiadomienia wszystkim członkom, którzy mogą brać udział w posiedzeniach plenarnych bądź też w posiedzeniach ścisłego komitetu zespołu z głosem stanowczym, powoduje nieważność uchwał powziętych na posiedzeniu. Okoliczność doręczenia zawiadomienia powinna być stwierdzona w protokóle posiedzenia.

§ 14. 1. Dla ważności uchwał powziętych na posiedzeniach plenarnych bądź też na posiedzeniach ścisłego komitetu zespołu, wymagana jest obecność co najmniej 3/5 członków, wchodzących w skład ścisłego komitetu zespołu.

2. Uchwały zapadają większością głosów oddanych. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 15. 1. Każdy członek komisji wojewódzkiej, biorący udział w posiedzeniu zespołu z głosem stanowczym, może w ciągu dwóch tygodni od zapadnięcia uchwały komisji powziętej na posiedzeniu tego zespołu, wnieść sprzeciw na piśmie na ręce przewodniczącego komisji (art. 20).

2. Przewodniczący komisji niezwłocznie po wpłynięciu sprzeciwu przesyła sprzeciw ten wraz z aktami sprawy do Komisji Głównej.

§ 16. 1. Wniesienie sprzeciwu wstrzymuje wykonanie uchwały komisji wojewódzkiej w części objętej sprzeciwem.

2. Komisja Główna może:
1) sprzeciw odrzucić;
2) uchylić uchwałę komisji wojewódzkiej i przekazać jej sprawę do ponownego rozpatrzenia;
3) uchylić uchwałę komisji wojewódzkiej i powziąć ostateczną decyzję.

§ 17. Przepis § 11 stosuje się odpowiednio do komisji wojewódzkiej.

§ 18. 1. Ostateczne uchwały komisji wojewódzkiej oraz powzięte w trybie § 16 ust. 2 pkt 3 uchwały Komisji Głównej ogłaszane będą w wojewódzkich dziennikach urzędowych, właściwych ze względu na położenie mienia.

2. Ogłoszenie zarządza przewodniczący komisji wojewódzkiej, przesyłając jednocześnie poświadczony przez siebie odpis uchwały komisji osadnictwa, właściwej ze względu na położenie mienia.

§ 19. Komisje osadnictwa działają przy powiatowych władzach administracji ogólnej.

§ 20. W skład komisji osadnictwa wchodzi: przewodniczący komisji, którym jest starosta lub powołany przez niego urzędnik referatu osiedleńczego starostwa, oraz delegaci: powiatowej bądź miejskiej rady narodowej, powiatowej rady związków zawodowych, powiatowego oddziału Związku Osadników Wojskowych, instytucji kredytowej upoważnionej w trybie art. 26 przez Ministra Skarbu do zawierania umów sprzedaży lub umów dzierżawy, tudzież powiatowego oddziału Państwowego Urzędu Repatriacyjnego. Każda z powyższych władz i instytucji wyznacza tylu delegatów, ile utworzonych jest w danej komisji osadnictwa zespołów.

§ 21. 1. Dla orzekania w sprawach, należących stosownie do postanowień dekretu do właściwości komisji osadnictwa, tworzy się zespoły orzekające.

2. W skład zespołu wchodzą:
1) przewodniczący komisji osadnictwa lub powołany imiennie przez starostę urzędnik

referatu osiedleńczego starostwa, jako przewodniczący zespołu,

2) delegat powiatowej rady narodowej bądź w miastach wydzielonych — miejskiej rady narodowej, właściwej ze względu na siedzibę komisji,
3) delegat powiatowej rady związków zawodowych;
4) delegat powiatowego oddziału Związku Osadników Wojskowych;
5) delegat instytucji kredytowej, upoważnionej w trybie art. 26 przez Ministra Skarbu do zawierania umów sprzedaży lub umów dzierżawy;
6) delegat powiatowego oddziału Państwowego Urzędu Repatriacyjnego.

3. Z głosem doradczym w posiedzeniach zespołu biorą nadto udział:

1) delegat gminnej rady narodowej, właściwej ze względu na położenie przekazywanego mienia;
2) delegat właściwego ze względu na rodzaj mienia samorządu gospodarczego lub zawodowego (izby przemysłowo-handlowej, rzemieślniczej, lekarskiej, lekarsko-dentystycznej, aptekarskiej itp.);
3) delegat oddziału Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P.;
4) delegat obwodowego biura likwidacyjnego.

4. Ilość zespołów określi wojewoda na wniosek starosty.

§ 22. Komisja osadnictwa orzeka na pisemny wniosek osoby, ubiegającej się o przekazanie mienia.

§ 23. Komisja osadnictwa orzeka o przekazaniu mienia nie wcześniej niż po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia uchwały komisji wojewódzkiej, stosownie do § 18.

§ 24. 1. Jeżeli wniosek dotyczy mienia nie objętego ogłoszoną uchwałą, przewodniczący komisji osadnictwa nie wszczyna postępowania do czasu powzięcia uchwały przez komisję wojewódzką. O wpłynięciu wniosku, dotyczącego mienia nie objętego ogłoszoną uchwałą, przewodniczący zawiadamia komisję wojewódzką.

2. Przewodniczący komisji wszczyna postępowanie z urzędu po prawomocnym rozstrzygnięciu, że mienie podlega przekazaniu w trybie dekretu.

§ 25. 1. Przewodniczący komisji osadnictwa po otrzymaniu wniosku i stwierdzeniu, że dotyczy on mienia, podlegającego przekazaniu, przydziela rozpoznanie wniosku jednemu z zespołów.

2. Jeżeli w stosunku do określonego mienia wpłynie więcej niż jeden wniosek, przekazuje się wszystkie wnioski jednemu zespołowi w celu łącznego rozpoznania. Przepis ten stosuje się odpowiednio w przypadku wpłynięcia nowego wniosku, dotyczącego mienia, będącego już przedmiotem obrad zespołu.

§ 26. Dla ważności decyzji komisji osadnictwa wymagana jest obecność na posiedzeniu co najmniej 4 członków zespołu, mających głos stanowczy. Decyzje w sprawie przekazania mienia zapadają większością 2/3 głosów obecnych członków zespołu. W innych sprawach decyzje zespołu zapadają zwykłą większością oddanych głosów.

§ 27. 1. Do trybu postępowania przed komisjami osadnictwa i komisjami odwoławczymi stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 100, poz. 976) i ustawą z dnia 11 stycznia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 16), o ile dekret lub rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej.

2. Przepis art. 90 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym nie ma zastosowania do odwołań od decyzji komisji osadnictwa.

§ 28. 1. Decyzja komisji osadnictwa o przekazaniu mienia zawierać powinna:

1) numer i datę decyzji oraz nazwę komisji osadnictwa;
2) skład osobowy zespołu ze wskazaniem władzy lub instytucji reprezentowanej przez każdego członka zespołu;
3) powołanie się na podstawę prawną;
4) imię, nazwisko i adres osoby, na rzecz której przekazuje się mienie;
5) dokładne oznaczenie mienia, ze wskazaniem numeru i daty wojewódzkiego dziennika urzędowego, w którym zamieszczona została uchwała komisji wojewódzkiej;
6) wskazanie trybu i warunków przekazania mienia, cenę lub czynsz oraz sposób zapłaty, jak również inne szczegółowe warunki przekazania;
7) uzasadnienie decyzji;
8) pouczenie o środkach odwoławczych,
9) podpisy wszystkich członków zespołu, biorących udział w powzięciu decyzji.

2. Członkowie zespołu komisji osadnictwa mogą przy podpisywaniu decyzji zaznaczyć swe odrębne zdanie przez umieszczenie przy podpisie słów: „przy odrębnym zdaniu". Uzasadnienie odmiennego zdania powinno być dołączone do protokółu.

§ 29. Odpis decyzji, o której mowa w § 28, doręcza się z urzędu osobom, które przed jej powzięciem zgłosiły wniosek o przekazanie mienia. Odpisu uzasadnienia odrębnego zdania nie doręcza się stronom.

§ 30. Komisje odwoławcze działają przy wojewódzkich władzach administracji ogólnej.

§ 31. Komisja odwoławcza składa się z prze-

wodniczącego komisji odwoławczej, którym jest wojewoda lub powołany przez niego urzędnik wydziału osiedleńczego urzędu wojewódzkiego, oraz z delegatów wojewódzkiej rady narodowej, okręgowej rady związków zawodowych, instytucji kredytowej upoważnionej w trybie art. 26 przez Ministra Skarbu do zawierania umów sprzedaży lub umów dzierżawy, wojewódzkiego oddziału Państwowego Urzędu Repatriacyjnego i zarządu wojewódzkiego Związku Osadników Wojskowych. Każda z władz i instytucji wyznacza tylu delegatów, ile utworzonych jest przy danej komisji odwoławczej zespołów.

§ 32. 1. Do rozstrzygania odwołań tworzy się zespoły komisji odwoławczej.

2. W skład zespołu wchodzi:

1) przewodniczący komisji odwoławczej lub powołany przez wojewodę urzędnik wydziału osiedleńczego urzędu wojewódzkiego jako przewodniczący zespołu;
2) delegat wojewódzkiej rady narodowej, wyznaczony przez prezydium tej rady;
3) delegat okręgowej rady związków zawodowych;
4) delegat instytucji kredytowej, upoważnionej w trybie art. 26 przez Ministra Skarbu do zawierania umów sprzedaży lub umów dzierżawy;
5) delegat wojewódzkiego oddziału Państwowego Urzędu Repatriacyjnego;
6) delegat zarządu wojewódzkiego Związku Osadników Wojskowych.

3. Z głosem doradczym w posiedzeniach komisji odwoławczej biorą ponadto udział:

1) delegat gminnej rady narodowej, właściwej ze względu na położenie przekazywanego mienia;
2) delegat właściwego ze względu na rodzaj mienia samorządu gospodarczego i zawodowego (izby przemysłowo-handlowej, rzemieślniczej, lekarskiej, lekarsko - dentystycznej, aptekarskiej itp.);
3) delegat okręgowego urzędu likwidacyjnego;
4) delegat okręgu Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P.

4. Ilość zespołów poszczególnych komisji określi na wniosek wojewody Minister Ziem Odzyskanych, a dla spraw dotyczących mienia położonego na terenie b. Wolnego Miasta Gdańska — Minister Administracji Publicznej.

§ 33. Przepisy §§ 25, 26, 27, 28 i 29 mają odpowiednie zastosowanie do komisji odwoławczej.

§ 34. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Przemysłu i Handlu:
Hilary Minc

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

Minister Żeglugi:
Adam Rapacki

Minister Leśnictwa:
Bolesław Podedworny

Minister Zdrowia:
Tadeusz Michejda

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 maja 1947 r. Nr 39, poz. 195).

157.

OBWIESZCZENIE MINISTRÓW ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 10 maja 1947 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 2 kwietnia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 137) ogłasza się w załączeniu jednolity tekst dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128) (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1947 r.) z uwzględnieniem zmian, dokonanych

dekretem z dnia 2 kwietnia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 137).

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Józef Dubiel

Załącznik do obwieszczenia Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 10 maja 1947 r. (poz. 198).

DEKRET

z dnia 20 marca 1946 r.

o podatkach komunalnych

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.

Postanowienia wstępne.

Art. 1. Podatkami pobieranymi na rzecz związków samorządu terytorialnego (podatkami komunalnymi) są:

1) podatek gruntowy,
2) podatek od nieruchomości,
3) podatek od lokali,
4) podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk,
5) podatek od kopalń,
6) inne podatki komunalne (art. 34—38).

Art. 2. 1. Władzami wymiarowymi są organa wykonawcze gmin wiejskich i miejskich oraz powiatowych związków samorządowych.

2. Władzami odwoławczymi są organa wykonawcze związków samorządowych hierarchicznie wyższego stopnia, a dla m. st. Warszawy i m. Łodzi — Minister Administracji Publicznej.

Art. 3. Rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy.

Dział II.

Podatek gruntowy.

Art. 4. 1. Podatkowi gruntowemu podlegają gospodarstwa rolne.

2. Za gospodarstwo rolne w rozumieniu niniejszego dekretu uważa się ogólny obszar gruntów położonych w jednej gminie, a należących bądź do jednej osoby fizycznej lub prawnej, bądź do małżonków sądownie nierozłączonych i ich dzieci niepełnoletnich, bądź do dwu lub więcej osób (fizycznych lub prawnych) w częściach ułamkowych.

Art. 5. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na posiadających gospodarstwa rolne osobach fizycznych, spadkach wakujących (nieobjętych) i osobach prawnych.

2. Za posiadające gospodarstwa rolne uważa się osoby, które posiadają tytuł własności lub też które, nie posiadając tytułu własności, użytkują gospodarstwa jak właściciel, w przypadkach zaś wieczystej dzierżawy — wieczystych dzierżawców.

Art. 6. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z dniem 1 stycznia tego roku, w którym nastąpiło objęcie w posiadanie gospodarstwa rolnego lub ustały okoliczności faktyczne, uzasadniające zwolnienie gospodarstwa rolnego od podatku.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem tego roku, w ciągu którego ustało posiadanie gospodarstwa rolnego lub powstały okoliczności faktyczne, uzasadniające zwolnienie gospodarstwa rolnego od podatku.

Art. 7. 1. Podstawę opodatkowania stanowi przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego z roku poprzedzającego rok podatkowy, wyrażony w kwintalach żyta. W tym celu liczbę hektarów gruntów gospodarstwa rolnego (ust. 2) mnoży się przez normy przeciętnej przychodowości gruntów (ust. 3, 5, 6 i 7) i przez przeciętną cenę jednego kwintala żyta z roku poprzedzającego rok podatkowy.

2. Przy ustalaniu liczby hektarów gospodarstwa rolnego bierze się pod uwagę ogólny obszar gruntów, zarówno użytkowanych jak i nieużytkowanych z wyłączeniem gruntów nie podlegających opodatkowaniu (art. 9).

3. Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu oraz Skarbu określać będą w drodze rozporządzeń po uprzednim zasięgnięciu opinii prezydiów wojewódzkich rad narodowych, powziętej po wysłuchaniu powiatowych (miejskich) komisji podatku gruntowego (art. 8), corocznie dla każdego powiatu przeciętny przychód z jednego hektara gruntów ziemniaczano-

żytnich w kwintalach żyta (norma podstawowa) oraz przeciętną cenę jednego kwintala.

4. Norma podstawowa wyraża ogół pożytków uzyskanych z eksploatacji gospodarstwa rolnego typu ziemniaczano-żytniego, nie wyłączając pożytków z działów specjalnych, jeżeli te działy nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w tego rodzaju gospodarstwie rolnym.

5. Normę przychodowości łąk i pastwisk określa się oddzielnie w stosunku procentowym do normy podstawowej.

6. Normę przychodowości z 1 ha gruntów zajętych pod lasy ustala się w wysokości 1 kwintala żyta.

7. Przychód z gruntów znajdujących się pod jeziorami ustala władza wymiarowa po zasięgnięciu opinii biegłych.

8. Powiatowa (miejska) komisja podatku gruntowego (art. 8) określa za pomocą norm, kiedy działy specjalne nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w gospodarstwie rolnym (ust. 4).

9. Za specjalne działy gospodarstwa rolnego uważa się nasiennictwo, sadownictwo, ogrodownictwo, uprawę kwiatów, uprawę i zbiór roślin lekarskich, szkółki drzew i krzewów, uprawę wikliny, chmielarstwo, jedwabnictwo, plantacje tytoniu, pszczelarstwo, łowiectwo, rybołówstwo, hodowlę ryb, połów i hodowlę raków, wydobywanie torfu, piasku, żwiru, kamieni, specjalnie rozwinięte: mleczarstwo, hodowlę bydła, koni, owiec i innych zwierząt użytkowych, hodowlę lub tuczenie ptactwa domowego, hodowlę innych ptaków itp. działy specjalne.

10. Jeżeli działy specjalne są prowadzone w gospodarstwie rolnym w większym rozmiarze niż to wynika z norm, o których mowa w ust. 8, do podstaw opodatkowania dolicza się różnicę między przychodem faktycznym z działów specjalnych a przychodem obliczonym z tych działów na podstawie przeciętnych norm przychodowości gruntów, o których mowa w ust. 3 i 5. Nadwyżkę tę ustala się na podstawie wiarogodnych rejestrów gospodarczych, prowadzonych przez podatnika, w ich braku — na podstawie norm szacunkowych, określonych w rozporządzeniu Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, o którym mowa w art. 8 ust. 2 pkt 5), a w braku tych norm — po wysłuchaniu opinii biegłych.

11. Różnicy, o której mowa w ust. 10, nie dolicza się do podstawy opodatkowania, jeżeli co do części lub całości przychodów ze specjalnego działu gospodarstwa rolnego podatnik opłaca podatek obrotowy.

12. Przychodem faktycznym ze specjalnego działu gospodarstwa rolnego są wszelkie dobra gospodarcze otrzymane z tego działu, nie wyłączając dóbr zużytych we własnym gospodarstwie domowym.

13. Podstawa opodatkowania zmniejsza się o udowodnione koszty oprocentowania długów, zaciągniętych na potrzeby gospodarstwa rolnego.

Art. 8. 1. Normę podstawową różniczkuje na terenie danego powiatowego związku samorządowego bądź miasta wydzielonego z powiatowego związku samorządowego według stref ekonomicznych i grup gospodarstw (gromad) powiatowa (miejska) komisja podatku gruntowego według zasad oraz w trybie, jakie ustalą w drodze rozporządzenia Ministrowie Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu oraz Skarbu.

2. Rozporządzenie, o którym mowa w ustępie poprzedzającym, powinno przewidywać:

1) podział powiatu na strefy ekonomiczne,
2) podział gospodarstw rolnych w powiecie na grupy:
   a) ziemniaczano-żytnią,
   b) zbożowo-hodowlaną,
   c) ogrodniczo-hodowlaną,
3) stosunek procentowy normy podstawowej przeciętnej przychodowości z 1 ha gruntów w grupach gospodarstw rolnych, wymienionych w pkt 2) lit. b) i c) do grupy gospodarstw rolnych wymienionych w pkt 2) lit. a),
4) podział łąk i pastwisk na rodzaje w zależności od ich właściwości oraz stosunki procentowe, o których mowa w art. 7 ust. 5,
5) normy szacunkowe dla wszystkich lub niektórych działów specjalnych w gospodarstwie rolnym, o których mowa w art. 7 ust. 10.

3. Przepisy art. 7 ust. 4, 8, 9, 10, 11 i 12 mają odpowiednie zastosowanie przy ustalaniu norm przeciętnego przychodu z jednego hektara gruntów gospodarstw typu zbożowo-hodowlanego oraz ogrodniczo-hodowlanego, jak również przy szacowaniu przychodów z działów specjalnych w tych gospodarstwach.

4. W skład powiatowej (miejskiej) komisji podatku gruntowego wchodzą:

1) 3 przedstawiciele powiatowej bądź miejskiej rady narodowej, których spośród zawodowych rolników wybiera rada narodowa, wyznaczając jednego z nich na przewodniczącego komisji, jednego na zastępcę przewodniczącego,
2) przedstawiciel urzędu skarbowego jako sekretarz,
3) powiatowy bądź wojewódzki inspektor samorządowy,
4) powiatowy komisarz ziemski lub jego zastępca,
5) kierownik powiatowego biura rolnego lub jego zastępca,
6) przedstawiciel powiatowego związku samopomocy chłopskiej.

W m. st. Warszawie i m. Łodzi w skład komisji podatku gruntowego wchodzi trzech przedstawicieli miejskiej rady narodowej, w miarę możności zawodowych rolników, spośród których rada wyznacza jednego na przewodniczącego komisji i jednego na jego zastępcę, jeden przedstawiciel zarządu miejskiego oraz przedstawiciel izby skarbowej.

5. Tryb urzędowania komisji podatku gruntowego określi rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu.

Art. 9. Od podatku są zwolnione:

1) nieużytki, do których zalicza się lotne piaski, bagna, mokradła, strome stoki i parowy, skały, szutrowiska, okopy, doły po żwirze, glinie, torfie, piasku itp. oraz grunty pod wodami otwartymi,
2) grunty podlegające podatkowi od nieruchomości,
3) grunty należące do prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucyj, jeżeli dochody z tych gruntów przeznaczone są wyłącznie na cele kultu religijnego i nie przyczyniają się do osobistych dochodów duchowieństwa lub innych osób,
4) grunty pod cmentarzami,
5) grunty pod torami kolejowymi oraz pod publicznymi drogami, placami i parkami,
6) grunty użytkowane przez publiczne szkoły powszechne, sierocińce, zakłady wychowawcze i opiekuńcze oraz internaty dla uczącej się młodzieży,
7) grunty pozostające w zarządzie wojska bądź służby bezpieczeństwa publicznego i użytkowane w celach wojskowych, bądź w celach bezpieczeństwa publicznego, a nie w celu osiągania dochodu,
8) grunty nie będące poprzednio gruntami leśnymi, zalesione na podstawie pisemnego zezwolenia właściwej władzy — na okres lat 30, licząc od roku następnego po dokonaniu zalesienia,
9) nieużytki zalesione na podstawie ustawy o zalesieniu niektórych nieużytków bądź dobrowolnie w sposób sztuczny — na okres lat 50, licząc od roku następnego po dokonaniu zalesienia,
10) całkowicie lub częściowo w zależności od stopnia zmniejszenia się wartości użytkowej lasów ochronnych na skutek wprowadzonych ograniczeń w użytkowaniu — grunty pod lasami, uznanymi za ochronne z tego powodu, że lasy:
    a) zabezpieczają grunty przed zmywaniem i wyjałowieniem, powstrzymują usuwanie się ziemi lub kamienia, przeszkadzają tworzeniu się dzikich potoków, obrywaniu się skał i spadkowi lawin,
    b) chronią brzegi wód przed obrywaniem się, a źródła przed zasypaniem,
    c) przeszkadzają powstawaniu albo rozszerzaniu się piasków lotnych lub parowów,
    d) mają szczególne znaczenie dla obrony Państwa,
    e) mają znaczenie przyrodniczo-naukowe,
11) poręby powstałe w czasie wojny 1939 — 1945 r., zalesione w okresie trwania wojny lub w okresie lat pięciu po jej ustaniu — na okres lat 20, licząc od roku następnego po dokonaniu zalesienia.

Art. 10. 1. Podatek, poza przypadkami określonymi w ust. 2 i 3, wynosi od podstawy opodatkowania (art. 7) przeliczonej na równowartość:

1)		do 10	kwintali żyta	— 4%	podstawy	opodatkowania
2)	ponad 10	do 20	„ „	— 6%	„	„
3)	„ 20	„ 30	„ „	— 8%	„	„
4)	„ 30	„ 50	„ „	—10%	„	„
5)	„ 50	„ 100	„ „	—12%	„	„
6)	„ 100	„ 150	„ „	—14%	„	„
7)	„ 150		„ „	—16%	„	„

Równowartość określa się według ceny ustalonej w trybie art. 7 ust. 3.

2. Podatek wynosi 8% podstawy opodatkowania dla gospodarstw rolnych posiadanych przez:

1) Skarb Państwa i związki samorządowe z wyjątkiem gospodarstw, użytkowanych przez przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym lub samorządowym,
2) przedsiębiorstwa i majątki, o których mowa w pkt 1), jeżeli prowadzone są wyłącznie na potrzeby administracji państwowej albo związków samorządu terytorialnego,
3) przedsiębiorstwa państwowe rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim,
4) przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego rozliczające się centralnie ze związkiem w ramach budżetu danego związku samorządu terytorialnego; za

rozliczające się centralnie uważa się przedsiębiorstwa samorządowe własne, dzierżawione, bądź też pozostające w zarządzie związku samorządu terytorialnego, których plan finansowo-gospodarczy wchodzi do budżetu związku samorządu terytorialnego wprost lub w formie załącznika; na równi z rozliczającymi się centralnie przedsiębiorstwami związku samorządu terytorialnego traktuje się przedsiębiorstwa prowadzone bezpośrednio lub za pośrednictwem wyodrębnionych organów przez dwa lub więcej związki samorządu terytorialnego, jeżeli obsługują teren przyległych do siebie gmin wiejskich lub miejskich; okoliczność, że przedsiębiorstwa nie wchodzą całą nadwyżką lub stratą eksploatacyjną do budżetu lub załącznika do budżetu jednego związku samorządu terytorialnego, nie stoi na przeszkodzie do zastosowania niniejszego przepisu,

5) instytucje ubezpieczeń społecznych, związki zawodowe oraz osoby prawne, których dochód, zgodnie ze statutem, jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne,
6) państwowe przedsiębiorstwa, mające na celu prowadzenie gospodarstw rolnych,
7) lasy państwowe.

3. Podatek wynosi 6% podstawy opodatkowania dla gospodarstw rolnych:
1) uznanych za ośrodki kultury rolnej,
2) posiadanych przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe lub należące do instytucyj publiczno - prawnych zakłady doświadczalne, jeżeli grunty użytkowane są wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych.

4. Upoważnia się Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych do obniżania w drodze rozporządzenia podatku w granicach do 50% w poszczególnych latach podatkowych dla wszystkich lub niektórych grup podatników w całym Państwie lub na poszczególnych jego obszarach.

Art. 11. 1. Jeżeli podatnik ma na utrzymaniu więcej, niż czworo dzieci, podatek obniża się o 25%, jeżeli ma więcej niż sześcioro dzieci, podatek obniża się o 50%. Całkowite zwolnienie od podatku następuje wtenczas, gdy podatnik ma więcej niż ośmioro dzieci na utrzymaniu.

2. Zniżka, o której mowa w ust. 1, odnosi się tylko do tych podatników, których roczna podstawa opodatkowania nie przekracza równowartości pieniężnej 70 kwintali żyta.

3. Za dzieci uważa się dzieci z małżeństwa, pozamałżeńskie, przysposobione i pasierbów do lat 14, jeżeli w roku poprzedzającym rok podatkowy nie posiadały własnych źródeł dochodu. Ulgi przyznaje się według stanu z dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy.

4. Ta sama zniżka przysługuje również na dzieci starsze, pobierające naukę lub odbywające praktykę zawodową — do ukończenia przez nie 24 roku życia, jeżeli nie posiadają własnych źródeł dochodu.

5. Jeżeli podatnikiem jest kobieta, ulga, o której mowa w ustępach poprzedzających, następuje: w rozmiarze 25%, gdy ma na utrzymaniu więcej niż dwoje dzieci, w rozmiarze 50%, gdy ma na utrzymaniu więcej niż czworo dzieci. Całkowite zwolnienie następuje, gdy ma na utrzymaniu więcej niż sześcioro dzieci.

Art. 12. 1. Nadzyczajne okoliczności istotnie osłabiające zdolność płatniczą podatnika np. klęski żywiołowe, długotrwała choroba, nieszczęśliwy wypadek mogą być podstawą do zmniejszenia przez władzę wymiarową z urzędu lub na wniosek podatnika podatku najwyżej o 50%. W wyjątkowych, gospodarczo uzasadnionych, przypadkach może nastąpić nawet całkowite zwolnienie od podatku.

2. Dla gospodarstw rolnych, których przychodowość została obniżona przez doznane szkody z powodu działań wojennych oraz dla gospodarstw rolnych, powstałych z przebudowy ustroju rolnego lub z osadnictwa, a jeszcze nie zagospodarowanych lub zagospodarowanych niedostatecznie, władze wymiarowe mogą w latach 1946, 1947 i 1948 z urzędu lub na wniosek podatnika zmniejszyć podatek o stosowny procent. Jeżeli jednak ogólna suma podatku w okręgu danej władzy wymiarowej miałaby ulec z powodu zastosowania ulg, o których mowa, zniżeniu więcej niż o 20%, ulgi w podatku wymagają zatwierdzenia władzy wymienionej w art. 2 ust. 2.

3. Jeżeli gospodarstwo rolne podatnika odbiega od typu przyjętego dla całej gromady w uchwale komisji o zaliczeniu gromady do grupy gospodarstw tak, że faktyczny przychód podatnika jest mniejszy lub większy od ustalonego szacunkowo (art. 7) co najmniej o 30%, władza wymiarowa może zastosować do niego normy przeciętnej przychodowości właściwe ze względu na typ jego gospodarstwa.

4. Zmniejszenie podatku (ust. 1 i 2) lub podstawy opodatkowania (ust. 3) może nastąpić także po wymiarze podatku, w tym jednak przypadku wymaga zgody władzy wymienionej w art. 2 ust. 2.

5. Bliższe przepisy, dotyczące ustalania zarówno szkód z powodu klęsk żywiołowych i działań wojennych jak i stanu zagospodarowania gospodarstw powstałych z przebudowy ustroju rolnego i z osadnictwa, określi rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu.

Art. 13. Podatek płatny jest w terminie do dnia 1 listopada każdego roku. Podatnik obowiązany jest jednak wpłacić w terminie do dnia 1 marca każdego roku zaliczkę na podatek w wysokości połowy podatku wymierzonego za rok ubiegły.

Art. 14. Podatnicy podatku gruntowego nie podlegają podatkowi dochodowemu, jeżeli obok przychodów z gospodarstwa rolnego nie posiadają bądź wcale innych źródeł przychodów bądź też, jeżeli dochód roczny z tych źródeł przychodów nie przekracza kwoty zwolnionej od podatku dochodowego w myśl przepisów dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14).

Dział III.

Podatek od nieruchomości.

Art. 15. 1. Podatkowi od nieruchomości podlegają:

1) w gminach miejskich wszelkiego rodzaju nieruchomości z wyjątkiem gruntów niezabudowanych o obszarze ponad 5.000 m kw. użytkowanych stale jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady i ogrody, jak również znajdujących się pod lasami lub wodami zamkniętymi, użytkowanymi dla celów hodowli ryb albo rybołóstwa,
2) w gminach wiejskich:
   a) budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, niezwiązane z gospodarstwem rolnym (art. 4 ust. 2),
   b) budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, związane wprawdzie z gospodarstwem rolnym, lecz stale użytkowane w całości lub w przeważającej części na podstawie umowy najmu bądź też użytkowane na podstawie umowy dzierżawy, której przedmiotem są wyłącznie budynki, a nie gospodarstwo rolne, jako całość.

2. Za budynki związane z gospodarstwem rolnym uważa się:

1) budynki gospodarcze, przeznaczone dla celów gospodarstwa rolnego,
2) budynki mieszkalne zamieszkałe przez właścicieli, użytkowników lub dzierżawców gospodarstw rolnych, ich rodziny i domowników oraz przez osoby zatrudnione w tych gospodarstwach na podstawie umowy o pracę.

Art. 16. Od podatku są zwolnione:

1) nieruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz jeżeli nie są użytkowane przez przedsiębiorstwa państwowe lub pozostające pod zarządem państwowym; zwolnione są jednak nieruchomości użytkowane przez przedsiębiorstwa państwowe rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim,
2) nieruchomości stanowiące własność związku samorządu terytorialnego, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz jeżeli nie są użytkowane przez przedsiębiorstwa tych związków lub przez przedsiębiorstwa pozostające pod ich zarządem; zwolnione są jednak nieruchomości użytkowane przez przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego rozliczające się centralnie ze związkiem samorządowym w ramach budżetu danego związku samorządu terytorialnego; za rozliczające się centralnie uważa się przedsiębiorstwa samorządowe własne, dzierżawione bądź też pozostające w zarządzie związku samorządu terytorialnego, których plan finansowo-gospodarczy wchodzi do budżetu związku samorządu terytorialnego wprost lub w formie załącznika; na równi z rozliczającymi się centralnie przedsiębiorstwami związku samorządu terytorialnego traktuje się przedsiębiorstwa prowadzone bezpośrednio lub za pośrednictwem wyodrębnionych organów przez dwa lub więcej związki samorządu terytorialnego, jeżeli obsługują teren przyległych do siebie gmin wiejskich lub miejskich; okoliczność, że przedsiębiorstwa te nie wchodzą całą nadwyżką lub stratą eksploatacyjną do budżetu lub załącznika do budżetu jednego związku samorządu terytorialnego, nie stoi na przeszkodzie do przyznania zwolnienia,
3) nieruchomości stanowiące własność instytucji ubezpieczeń społecznych, zakładów naukowych, prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucyj, sierocińców, zakładów wychowawczych i opiekuńczych, związków zawodowych oraz osób prawnych i intytucyj, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz gdy nie są zajęte przez przedsiębiorstwa tych związków, instytucji i osób prawnych,
4) pod warunkiem wzajemności — nieruchomości, stanowiące własność państw obcych, służące na biura dla przedstawicielstw dy-

plomatycznych, misji oraz konsulatów tych państw, jak również zajęte na lokale mieszkalne dla osób korzystających w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości, konsulów i urzędników konsularnych, jeżeli nie są obywatelami Rzeczypospolitej, z wyłączeniem części nieruchomości oddanych w najem lub bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim.

5) grunty pod drogami i placami oddanymi do publicznego użytku,
6) grunty pod torami kolejowymi, należące do kolei samorządowych i prywatnych,
7) grunty niezabudowane, których rozporządzalność na cele budowlane jest ograniczona ustawami nie pozwalającymi na natychmiastową ich zabudowę,
8) nieruchomości lub ich części z powodu złego stanu nie zamieszkałe ani też nie użytkowane w inny sposób,
9) nieruchomości zajęte na szpitale odpowiadające warunkom określonym w art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382),
10) nieruchomości wymienione w art. 15 ust. 1, pkt 2 lit. b), jeżeli składają się najwyżej z 4 izb,
11) budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, dla których podstawa opodatkowania nie przekracza 100 zł w stosunku rocznym.

Art. 17. 1. Za oddzielną jednostkę podatkową uważa się:

1) w gminach miejskich nieruchomość należącą do jednej lub więcej osób w częściach ułamkowych, lecz nie przedzieloną ulicą, placem lub cudzą własnością,
2) w gminach wiejskich nieruchomość należącą do jednej lub więcej osób w częściach ułamkowych, a położoną na obszarze tej samej gromady.

2. Grunt, na którym znajduje się budynek, wraz z podwórzem stanowi jedną jednostkę podatkową, nawet gdy budynek został wzniesiony na cudzym gruncie.

Art. 18. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na posiadających nieruchomości osobach fizycznych, spadkach wakujących (nieobjętych) i osobach prawnych.

2. Za posiadające nieruchomości uważa się osoby, które posiadają tytuł własności lub też które nie posiadając tytułu własności, użytkują nieruchomości jak właściciele, w przypadkach zaś wieczystej dzierżawy — wieczystych dzierżawców.

Art. 19. 1 Obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego następującego bezpośrednio po zajściu okoliczności faktycznych, uzasadniających ten obowiązek, bądź gdy nieruchomość ustraciła warunki zwolnienia od podatku.

2. Dla budynków nowowybudowanych, części dobudowanych lub nadbudowanych obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po tym miesiącu, w którym budowa została ukończona, bądź też w którym rozpoczęto chociażby częściowe używanie budynku nowowybudowanego, części dobudowanej lub nadbudowanej.

3. W razie wzniesienia budynku na cudzym gruncie obowiązek podatkowy właściciela budynku powstaje zgodnie z ust. 2 i obejmuje także grunt.

Art. 20. 1. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem miesiąca kalendarzowego, w którym nieruchomość utraciła cechy uzasadniające obowiązek podatkowy w myśl art. 15 bądź uzyskała warunki zwolnienia od podatku przewidzianego w art. 16.

2. W przypadku określonym w art. 19 ust. 3 obowiązek podatkowy właściciela gruntu kończy się z chwilą powstania obowiązku podatkowego właściciela budynku.

Art. 21. 1. Podstawę opodatkowania stanowi czynsz z tytułu najmu należny za rok poprzedzający rok podatkowy.

2. Dla nieruchomości lub ich części, nie oddanych w najem albo w dzierżawę, w szczególności dla oddanych bezpłatnie do używania lub użytkowania, za podstawę do opodatkowania przyjmuje się wartość czynszową ustaloną w wysokości czynszu, jaki by został uzyskany w razie wynajęcia w roku poprzedzającym rok podatkowy.

3. Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustalą w drodze rozporządzeń podstawę opodatkowania:

1) dla nieruchomości lub ich części wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, zajmowanych na inne cele niż mieszkalne (użytkowe),
2) dla gruntów niezabudowanych, które nie są wynajmowane lub wydzierżawione i dla których nie można ustalić podstawy opodatkowania w sposób wskazany w ust. 2. Podstawa ta może być różna w poszczególnych latach podatkowych, a nawet w poszczególnych miejscowościach.

Art. 22. Podatek wynosi:

1) od podstawy opodatkowania (art. 21) nie przekraczającej 2.000 złotych — 20% podstawy opodatkowania,
2) od wyższej podstawy opodatkowania — 30% podstawy opodatkowania.

Art. 23. Podatek płatny jest w dwóch równych ratach do dnia 30 czerwca i do dnia 30 listopada każdego roku.

Dział IV.

Podatek od lokali.

Art. 24. Podatkowi od lokali podlegają wszelkiego rodzaju lokale (pomieszczenia) w nieruchomościach (budynkach), określonych w art. 15, zajęte zarówno na cele mieszkalne jak i na inne cele (użytkowe).

Art. 25. Od podatku są zwolnione:

1) lokale zajmowane przez urzędy państwowe oraz przedsiębiorstwa państwowe, rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim,

2) lokale zajmowane przez urzędy samorządowe i przedsiębiorstwa samorządowe rozliczające się centralnie ze związkiem samorządowym w ramach budżetu danego związku; za rozliczające się centralnie uważa się przedsiębiorstwa samorządowe własne, dzierżawione bądź też pozostające w zarządzie związku samorządu terytorialnego, których plan finansowo-gospodarczy wchodzi do budżetu związku samorządu terytorialnego wprost lub w formie załącznika; na równi z rozliczającymi się centralnie przedsiębiorstwami związków samorządu terytorialnego traktuje się przedsiębiorstwa prowadzone bezpośrednio lub za pośrednictwem wyodrębnionych organów przez dwa lub więcej związki samorządu terytorialnego, jeżeli obsługują teren przyległych do siebie gmin wiejskich lub miejskich; okoliczność, że przedsiębiorstwa te nie wchodzą całą nadwyżką lub stratą eksploatacyjną do budżetu lub załącznika do budżetu jednego związku samorządu terytorialnego, nie stoi na przeszkodzie do przyznania zwolnienia,

3) lokale zajmowane przez instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady naukowe, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, sierocińce, zakłady wychowawcze i opiekuńcze, związki zawodowe oraz osoby prawne i instytucje, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne, z wyjątkiem części tych lokali odnajmowanych lub oddawanych bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim, a także z wyjątkiem lokali w całości lub w części zajmowanych przez przedsiębiorstwa tych związków, instytucyj i osób prawnych,

4) pod warunkiem wzajemności — lokale zajmowane na biura dla przedstawicielstw dyplomatycznych, misji oraz konsulatów państw obcych, jak również lokale zajmowane przez osoby korzystające w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości oraz przez konsulów i urzędników konsularnych tych państw, jeżeli nie są obywatelami Rzeczypospolitej,

5) lokale niezajęte,

6) lokale zajmowane na szpitale, odpowiadające warunkom określonym w art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P Nr 38, poz. 382).

Art. 26. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, spadkach nieobjętych i osobach prawnych, zajmujących lokale lub ich części w nieruchomościach własnych bądź w charakterze najemców.

2. Najemcami w rozumieniu niniejszego dekretu są lokatorzy główni i osoby wprowadzone do lokalu na mocy orzeczeń komisji mieszkaniowych lub władz kwaterunkowych.

3. Za podatek odpowiadają solidarnie z podatnikiem wszystkie osoby zajmujące z nim lokal lub jego część, za zwyżkę jednak podatku, wynikającą z przepisu art. 29 ust. 2, odpowiada solidarnie z podatnikiem wyłącznie osoba w tym przepisie wymieniona.

Art. 27. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się od początku następnego miesiąca:

1) po zajęciu lokalu,
2) po utracie przez lokal zwolnienia określonego w art. 25.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem miesiąca, w którym:

1) lokal opróżniono,
2) lokal uzyskał zwolnienie na zasadzie art. 25.

3. Zmiany okoliczności faktycznych, zachodzące wciągu roku podatkowego, mające wpływ na wysokość podatku, bierze się pod uwagę od najbliższego miesiąca następującego po miesiącu, w którym zmiany zaszły.

Art. 28. 1. Podstawę opodatkowania, z wyjątkiem przypadku przewidzianego w art. 30, stanowi roczy czynsz obliczony na podstawie komornego, przypadającego w miesiącu sierpniu 1939 r. (podstawowego), a dla lokali (pomieszczeń) nie oddanych w najem, a w szczególności dla zajmowanych bezpłatnie, wartość czynszowa ustalona w wysokości rocznego czynszu, jaki by został uzyskany w razie wynajęcia w miesiącu sierpniu 1939 r.

2. W razie niemożności ustalenia w sposób wskazany w ust. 1 wartości czynszowej w odniesieniu do lokali (pomieszczeń) w nieruchomościach wymienionych w art. 21 ust. 3 za podstawę opodatkowania przyjmuje się 5% wartości obiegowej nieruchomości lub jej części z miesiąca sierpnia 1939 r.

Art. 29. 1. Podatek wynosi:

1) dla lokali mieszkalnych 100%

2) dla lokali (pomieszczeń), zajmowanych na inne cele niż mieszkalne (użytkowych) przez podatników podatku obrotowego:
   a) jeżeli podatnik wykonuje świadczenia rzeczy bądź usług w przeważającej mierze po cenach reglamentowanych . . 200%
   b) w pozostałych przypadkach. . 600%
3) dla lokali użytkowych, zajmowanych przez inne osoby . . . 100%

podstawy opodatkowania. Lokal mieszkalny chociażby w części zajmowany lub użytkowany na inne cele niż mieszkalne uważa się za lokal użytkowy.

2. Dla lokalu mieszkalnego lub jego części (ust. 1 pkt 1), w którym zamieszkuje chociażby jedna osoba, korzystająca w charakterze najemcy lub podnajemcy z lokalu użytkowego (ust. 1 pkt 2), podatek podwyższa się o 200%.

3. Zamiast stawek, o których mowa w ust. 1, miejskie lub gminne rady narodowe mogą wprowadzać opodatkowanie lokali mieszkalnych i użytkowych stawkami stałymi w wysokości uzależnionej od powierzchni, położenia i jakości danego lokalu. W tym przypadku górna granica stawek powinna być tak obliczona, aby opodatkowanie nie było wyższe niż 3 zł miesięcznie z metra kwadratowego powierzchni użytkowej albo od opodatkowania według ust. 1.

4. Uchwała, o której mowa w ustępie poprzedzającym, wymaga zatwierdzenia przez prezydium rad narodowych wyższego stopnia.

Art. 30. 1. Dla lokali, za które komorne pobierane jest w kwocie wyższej od komornego podstawowego (wartości czynszowej, art. 28), podstawę opodatkowania stanowi faktyczne komorne (wartość czynszowa) z roku poprzedzającego rok podatkowy.

2. Dla lokali (pomieszczeń) w nieruchomościach określonych w art. 21 ust. 3 przyjmuje się podstawę opodatkowania w tym przepisie przewidzianą.

3. W przypadkach wymienionych w ust. 1 i 2 podatek wynosi:

1) dla lokali mieszkalnych 10%
2) dla lokali użytkowych 15%

podstawy opodatkowania.

4. Przepisy ustępów poprzedzających stosuje się, gdy obliczony na ich podstawie podatek jest wyższy od podatku obliczonego w myśl art. 29 ust. 1; w tym przypadku przepis ust. 2 tegoż artykułu nie ma zastosowania.

Art. 31. 1. Podatek płatny jest w ratach miesięcznych do dnia 8 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

2. W przypadkach nieotrzymania nakazu płatniczego do dnia 1 lutego roku podatkowego podatnik obowiązany jest wpłacać raty miesięczne w wysokości przypadającej w ubiegłym roku podatkowym. Różnica, jaka wyniknie w tym przypadku między kwotą podatku oznaczoną w nakazie płatniczym a sumą rat obliczonych na podstawie wymiaru za ubiegły rok podatkowy, płatna jest w ciągu miesiąca od dnia doręczenia nakazu płatniczego.

Dział V.

Podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

Art. 32. 1. Gminy miejskie powinny, a gminy wiejskie mogą pobierać podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

2. Na wyścigach konnych i podobnych widowiskach, połączonych z grą lub zakładami, wolno pobierać oprócz podatku od wstępu także podatki od stawek gry lub zakładów i od wygranych.

3. Maksymalne stawki podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk dla poszczególnych grup miast oraz dla gmin wiejskich, zasady wymiaru, poboru i termin płatności tego podatku, jak również zasady stosowania zwolnień i ulg podatkowych określą w drodze rozporządzenia Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz innymi zainteresowanymi ministrami.

Dział VI.

Podatek od kopalń.

Art. 33. 1. Na rzecz gmin miejskich i wiejskich oraz powiatowych związków samorządowych, na których obszarze znajdują się kopalnie minerałów, jak również na rzecz pobliskich gmin miejskich i wiejskich oraz powiatowych związków samorządowych, w których zamieszkują robotnicy tych kopalń, pobiera się podatek od kopalń.

2. Przepis ustępu poprzedzającego stosuje się zarówno do minerałów, które na podstawie prawa górniczego podlegają woli górniczej tj. mogą być przedmiotem własności górniczej, chociażby zastrzeżonej jedynie na rzecz Państwa, jak i do solanek, minerałów bitumicznych i pozostałych minerałów, które stanowią przynależność własności gruntowej i nie mogą być przedmiotem odrębnej własności górniczej.

3. Podatek pobiera się od ilości wydobytych minerałów. Nie może on przekraczać 1% ceny lub wartości sprzedażnej, po potrąceniu akcyzy bądź opłaty monopolowej, pobieranych od minerałów, wydobywanych przez kopalnie.

4. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, spadkach nieobjętych i osobach prawnych, wydobywających minerały.

5. Jeżeli jest dwa lub więcej związków samorządowych współuprawnionych do poboru

podatku, co do wysokości i sposobu pobierania podatku oraz co do podziału wpływów podatkowych powinno nastąpić porozumienie między współuprawnionymi związkami samorządowymi. Jeżeli porozumienie nie zostanie osiągnięte, sprawę rozstrzyga wojewódzka rada narodowa.

6. Zasady wymiaru, poboru i termin płatności podatku od kopalń określą w drodze rozporządzenia Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz innymi zainteresowanymi ministrami.

Dział VII.

Inne podatki komunalne.

Art. 34. Oprócz podatku od lokali gminy miejskie i wiejskie mogą pobierać podatek od części mieszkalnych, które ze względu na swe przeznaczenie lub w stosunku do liczby osób zamieszkujących lokal uważać należy za zbędne (podatek od zbytku mieszkaniowego).

Art. 35. Gminom miejskim na ich obszarze, a powiatowym związkom samorządowym na obszarze gmin wiejskich, wolno pobierać oprócz podatków wymienionych w niniejszym dekrecie podatki, obciążające inne źródła nie wymienione w niniejszym dekrecie, z uwzględnieniem art. 36.

Art. 36. 1. Podatek od majątku i podatek od kapitałów i rent nie może być pobierany na rzecz związków samorządowych.

2. Źródeł, które są obciążone podatkami państwowymi albo podatkami komunalnymi wymienionymi w niniejszym dekrecie, nie wolno ponownie obciążać podatkami.

3. Również nie mogą być pobierane na rzecz związków samorządowych podatki od posiadania przedmiotów majątkowych, od artykułów objętych monopolami państwowymi oraz od świadczeń przedsiębiorstw państwowych lub pozostających pod zarządem państwowym.

4. Ministrowie Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu mogą wydać w drodze rozporządzenia przepisy zmierzające do zapobieżenia wielokrotnemu opodatkowaniu podatników na rzecz związków samorządowych.

Art. 37. 1. Uchwały związków samorządowych w sprawie wprowadzenia lub zmiany podatków, o których mowa w art. 35, powinny być w zasadzie podejmowane nie później niż do końca miesiąca listopada każdego roku.

2. Uchwały związków samorządowych, wymienione w ust. 1, podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych, zarówno co do ich legalności, jak i celowości. Władze nadzorcze oraz prawo odwołania się od decyzji tych władz określone są w dekrecie z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 129).

3. Uchwały w sprawie pobierania podatków komunalnych powinny być podane do wiadomości publicznej przez ogłoszenie w sposób w danej miejscowości przyjęty.

Art. 38. 1. O wymiarze podatków komunalnych powinien być każdy podatnik powiadomiony indywidualnie, jeżeli ustawy lub statuty podatkowe nie przewidują odmiennego sposobu zawiadamiania.

2. O wysokości i terminach płatności wszystkich podatków komunalnych, wymierzanych w stosunku rocznym, powinien być podatnik powiadomiony przed dniem 1 kwietnia; wyjątek stanowią przypadki, gdy podstawa opodatkowania podatku komunalnego powstanie dopiero w ciągu roku podatkowego.

3. Ministrowie Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustalą statuty wzorowe podatków pobieranych w myśl przepisów niniejszego działu.

Dział VIII.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 39. 1. Gminom miejskim na ich obszarze, a powiatowym związkom samorządowym na obszarze gmin wiejskich, wolno pobierać w latach podatkowych 1946, 1947, 1948 i 1949 podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych, nie wyłączając spożycia artykułów objętych monopolami państwowymi.

2. Wysokość podatku nie może przekraczać 10% należności za spożycie.

3, W pierwszym półroczu 1946 r. pobiorą gminy zaliczkę na podatek gruntowy w wysokości od 50% do 100% podatku gruntowego, przypadającego na podstawie przepisów dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73); zaliczka ta podlega potrąceniu z wymiaru podatku gruntowego na rok podatkowy 1946.

4. Zaliczka na podatek gruntowy, o której mowa w art. 13, wynosi w roku podatkowym 1947 — 100% podatku gruntowego, wymierzonego za rok 1946.

Art. 40. 1. Podatek od lokali, ustalony na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1) i art. 30 ust. 3 pkt 1), obniża się o 75% na rok podatkowy 1946 dla lokali mieszkalnych, jeżeli lokale te zajmują osoby (art. 26 ust. 1), zatrudnione w służbie publicznej, w instytucjach ubezpieczeń społecznych, w związkach zawodowych oraz w przedsiębiorstwach państwowych i związków samorządu terytorialnego, jak również w przedsiębiorstwach pozostających pod zarządem państwowym i związków samorządu terytorialnego; przepis ten obejmuje także osoby

pobierające zaopatrzenie emerytalne (ubezpieczeniowe) z funduszów publicznych.

2. Upoważnia się Ministrów: Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu do wydawania rozporządzeń w sprawie całkowitego lub częściowego zaniechania w roku podatkowym 1946 poboru podatku, określonego w ust. 1, oraz w sprawie obniżania podatku w granicach do 75% i w następnych latach podatkowych dla wszystkich lub niektórych grup osób wymienionych w ust. 1, przy czym ulgi te zarówno w roku podatkowym 1946, jak i w latach następnych mogą być różniczkowane w zależności od wielkości zajmowanego lokalu.

3. Gminne bądź miejskie rady narodowe mogą w granicach słuszności gospodarczej obniżać, a nawet całkowicie zwalniać poszczególne grupy podatników od podatku od lokali, ustalonego na podstawie art. 29 ust. 1 i art. 30 ust. 3 dla lokali mieszkalnych.

4. Przepisy ust. 1 i 2 nie uchybiają przepisom art. 29 ust. 2.

Art. 41. 1. Ulgi, przyznane już na mocy specjalnych przepisów dla nowowzniesionych budowli, części dobudowanych lub nadbudowanych oraz dla lokali w nich znajdujących się, nie zwalniają od obowiązku opłacania podatku od nieruchomości i podatku od lokali, pobieranych na podstawie niniejszego dekretu.

2. W latach podatkowych 1946 i 1947 będzie pobrany podatek od nieruchomości, bez względu na faktyczny czynsz z tytułu najmu, od podstawy opodatkowania obliczonej w myśl przepisów art. 28 w odniesieniu do części mieszkalnej budynków zniszczonych lub uszkodzonych, a naprawionych lub odbudowanych zgodnie z dekretem z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281). Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Odbudowy i Skarbu mogą powyższą ulgę przedłużać w drodze rozporządzeń na następne lata.

3. W roku podatkowym 1946 podstawę opodatkowania dla podatku od nieruchomości od części użytkowych stanowi dwunastokrotny czynsz lub wartość czynszowa (art. 21 ust.2) za miesiąc styczeń 1946 r.

Art. 42. W miejscowościach, które uzyskały lub utraciły ustrój gminy wiejskiej oraz w miejscowościach, które w całości lub w części, po wyłączeniu z gminy wiejskiej, zostały przyłączone do gminy miejskiej bądź odwrotnie, pobór podatku, którego wymiar i pobór uzależniony jest w myśl przepisów niniejszego dekretu od tego, czy dana miejscowość posiada ustrój gminy miejskiej czy wiejskiej, rozpoczyna się lub kończy od początku lub z końcem roku następującego bezpośrednio po roku, w którym został ogłoszony w Dzienniku Ustaw R. P. odpowiedni akt prawny.

Art. 43. Przepisy niniejszego dekretu dotyczące gminy miejskiej odnoszą się także do gmin wiejskich bądź do gromad o charakterze miejskim, a przepisy niniejszego dekretu dotyczące gmin wiejskich odnoszą się także do gmin miejskich o charakterze wiejskim. Gminy wiejskie i gromady o charakterze miejskim, jako też gminy miejskie o charakterze wiejskim, oznaczą Ministrowie: Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 44. Wymiar i pobór podatków komunalnych, przypadających na rzecz powiatowego związku samorządowego, może wydział powiatowy poruczyć gminom wiejskim za wynagrodzeniem do wysokości 5% sum pobranych i wpłaconych na rzecz powiatowego związku samorządowego.

Art. 45. Upoważnia się Ministra Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu do wydania w drodze rozporządzeń przepisów, jakie okażą się konieczne dla unormowania spraw wynikających z odrębnego ustawodawstwa śląskiego w zakresie podatków komunalnych łącznie z opłatami na rzecz Śląskiego Funduszu Gospodarczego.

Art. 46. Uchwały w sprawie samoistnych podatków komunalnych, powzięte na podstawie przepisów dotychczasowych, pozostają w mocy, o ile nie są sprzeczne z przepisami niniejszego dekretu.

Art. 47. Przepisy niniejszego dekretu stosuje się do wymiaru i poboru podatków, począwszy od roku podatkowego 1946, z wyjątkiem przepisów art. 41 ust. 1, który ma zastosowanie również i dla roku podatkowego 1945.

Art. 48. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w przedmiotach niniejszym dekretem unormowanych, a w szczególności:

1) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505) z późniejszymi zmianami,
2) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14),
3) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593),
4) ustawa z dnia 27 lutego 1937 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 104) z późniejszymi zmianami,
5) dekret z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73),

6) dekret z dnia 13 kwietnia 1945 r. o podatku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 74),
7) ustawa z dnia 8 lutego 1928 r. o Śląskim Funduszu Gospodarczym w brzmieniu obwieszczenia Wojewody Śląskiego z dnia 1 marca 1939 r. (Dz. U. Śl. z 1939 r. Nr 5, poz. 12),
8) ustawa z dnia 24 maja 1927 r. o podatku od kapitałów i rent w województwie śląskim (Dz. U. Śl. Nr 14, poz. 28),
9) przepisy ustaw szczególnych w częściach dotyczących podmiotowych zwolnień od podatków.

2. Przepisy wymienione w ust. 1 stosuje się jednak do podatków komunalnych, przypadających za czas do dnia 31 grudnia 1945 r.

3. Rozporządzenia wydane na podstawie:
1) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) z późniejszymi zmianami oraz
2) ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w województwie śląskim (Dz. U Śl. z 1926 r. Nr 17, poz. 30) z późniejszymi zmianami —

zachowują moc do chwili zastąpienia ich nowymi rozporządzeniami opartymi na niniejszym dekrecie o ile nie są z nim sprzeczne.

Art. 49. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 50. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r. Na terenach Ziem Odzyskanych zakres obowiązywania przepisów niniejszego dekretu zarówno w odniesieniu do osób, jak i obszaru określi w drodze rozporządzenia Minister Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 czerwca 1947 r Nr 40, poz. 198).

158.

OBWIESZCZENIE MINISTRÓW ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 10 maja 1947 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 2 kwietnia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 138) ogłasza się w załączeniu jednolity tekst dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R P. Nr 19, poz. 129) z uwzględnieniem zmian, dokonanych dekretem z dnia 2 kwietnia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 138), i z zastosowaniem nowej numeracji artykułów.

Podany w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych nie obejmuje przepisu art. 4 dekretu z dnia 2 kwietnia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 138), jako nie włączonego przez ten dekret do tekstu dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych. Brzmienie tego przepisu jest następujące:

„**Art. 4.** Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r., przy czym przepis art. 1 pkt 1), dotyczący podziału wpływów z podatku gruntowego w gminach wiejskich, stosuje się do wpływów uzyskanych od dnia 1 stycznia 1947 r. niezależnie od okresu, za jaki przypadają".

Powołany w przytoczonym tekście art. 4 przepis art. 1 pkt 1) stanowi w jednolitym tekście art. 5.

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:

Józef Dubiel

Załącznik do obwieszczenia Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 10 maja 1947 r. (poz. 199).

DEKRET

z dnia 20 marca 1946 r.

o finansach komunalnych

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Wydatki związane z wykonaniem swych zadań związki samorządu terytorialnego pokrywają wpływami osiąganymi:
1) z podatków,
2) z opłat i specjalnych dopłat,
3) z przedsiębiorstw samorządowych,
4) z dotacji ze Skarbu Państwa,
5) z pożyczek,
6) z innych wyżej niewymienionych źródeł.

Art. 2. Ustawy, nakładające na związki samorządowe nowe zadania, powinny im zapewnić dostateczne źródła dochodu na pokrycie wydatków, połączonych ze spełnieniem tych zadań.

Art. 3. Budżety związków samorządowych powinny być pod względem okresu budżetowego dostosowane do budżetu Państwa.

Art. 4. Wyrazy „związki samorządowe", użyte w niniejszym dekrecie bez bliższego określenia, oznaczają powiatowe i wojewódzkie związki samorządowe, jako też gminy wiejskie i miasta.

Dział II.

Podatki.

Art. 5. 1. Z wpływów z podatku gruntowego w gminach wiejskich przypada:

1) Państwu 25%
2) powiatowemu związkowi samorządowemu 25%
3) wojewódzkiemu związkowi samorządowemu 3%
4) Komunalnemu Funduszowi Pożyczkowo-Zapomogowemu 20%
5) Związkowi Samopomocy Chłopskiej . 2%
6) gminie 25%

2. Wymienione w ust. 1 części wpływów przypadające na rzecz Państwa, Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego i Związku Samopomocy Chłopskiej zarządy gmin wiejskich obowiązane są przekazywać kasie właściwego urzędu skarbowego za każdy miesiąc w terminie do dnia 10 następnego miesiąca.

3. Nieprzekazane w terminie wskazanym w ust. 2 części wpływów uważa się za zaległości zarządów gmin wiejskich podlegające ściągnięciu w trybie egzekucji administracyjnej.

4. Upoważnia się Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych do zmiany w drodze rozporządzenia wysokości udziałów we wpływach z podatku gruntowego, określonych w ust. 1.

Art. 6. 1. Z wpływów z podatku gruntowego w gminach miejskich przypada:

1) miastu 97%
2) Związkowi Samopomocy Chłopskiej 3%

2. Przepisy art. 5 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 7. 1. Z wpływów z podatku od nieruchomości przypada:

1) w gminach wiejskich i nie wydzielonych miejskich:
   a) gminie 80%
   b) powiatowemu związkowi samorządowemu 15%
   c) wojewódzkiemu związkowi samorządowemu 5%
2. w miastach wydzielonych:
   a) miastu 95%
   b) wojewódzkiemu związkowi samorządowemu 5%

2. W m. st. Warszawie i w m. Łodzi całkowity wpływ z podatku od nieruchomości przypada miastu.

Art. 8. Wpływy z podatku od lokali w gminach miejskich i wiejskich przypadają w całości gminie.

Art. 9. Wpływy z podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, z podatku od kopalń oraz podatków komunalnych, przewidzianych w art. 34—38 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz 128), przypadają w całości na rzecz pobierających związków samorządowych.

Dział III.

Opłaty i specjalne dopłaty.

Art. 10. Związki samorządowe mogą pobierać opłaty:

1) administracyjne za czynności i poświadczenia urzędowe organów samorządowych, opłaty te można pobierać w gotówce lub znaczkami miejskimi,
2) za używanie samorządowych urządzeń i zakładów dobra publicznego,
3) targowe od handlu w miejskich halach targowych lub na targowiskach, pobieranie opłat od artykułów żywności, dostarczonych przez producentów rolnych, jest dozwolone tylko w razie sprzedaży tych artykułów w miejskich halach targowych.

Art. 11. 1. Uchwały rad narodowych w sprawie pobierania opłat administracyjnych i sposobu ich uiszczania oraz opłat targowych podlegają zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą. Wysokość opłat administracyjnych powinna być oznaczona z uwzględnieniem kosztów utrzymania tego działu zarządu samorządowego, za którego czynności opłaty mają być pobierane.

2. Władza nadzorcza może uchylić lub zmienić uchwały w sprawie poboru opłat wymienionych w art. 10 pkt 2) jeżeli opłaty te wskutek istotnej zmiany warunków gospodarczych staną się niewspółmierne do kosztów utrzymania zakładu i urządzeń dobra publicznego.

Art. 12. 1. Celem uzyskania funduszów obrotowych na utrzymanie samorządowych urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz przedsiębiorstw mogą związki samorządowe pobierać zaliczki na opłaty od osób korzystających z tych zakładów, urządzeń i przedsiębiorstw.

2. Wysokość zaliczek powinna być różniczkowana w zależności od stopnia zdolności płatniczej tych osób. W razie udowodnienia ubóstwa zaliczka nie powinna być pobierana.

3. Uchwały o pobieraniu zaliczek, przewyższających trzykrotną opłatę miesieczną, podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych.

Art. 13. 1. Związki samorządowe pobierają na pokrycie kosztów założenia i utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz przedsiębiorstw komunikacyjnych, posługujących się własną specjalną nawierzchnią, po wysłuchaniu opinii samorządów gospodarczych, specjalne dopłaty od tych właścicieli nieruchomości gruntowych i budynkowych, przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i usługowych, którym te urządzenia i zakłady lub przedsiębiorstwa przynoszą szczególne korzyści gospodarcze lub udogodnienia. Wysokość specjalnej dopłaty powinna być stopniowana w stosunku do wartości osiąganych korzyści gospodarczych lub udogodnień.

2. Rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu określi sposób zawiadamiania podatników o uchwale w sprawie pobierania specjalnych dopłat i oznaczy termin do wniesienia odwołania od uchwały.

3. W przypadku wniesienia odwołania w przedmiocie specjalnej dopłaty uchwała nie może być wykonana przed rozstrzygnięciem odwołania w stosunku do osoby, która je wniosła.

4. Związki samorządowe mogą uchwalić zaniechanie poboru specjalnych dopłat, jeżeli pokrycie kosztów założenia i utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego wpływami z komunalnych podatków i opłat lub innymi dochodami jest wskazane w interesie publicznym. Uchwała ta podlega zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą. Władza nadzorcza może później nakazać pobór specjalnych dopłat, o ile nastąpi istotna zmiana okoliczności uzasadniających zatwierdzoną uchwałę.

Art. 14. 1. Na pokrycie kosztów założenia i utrzymania zakładów i urządzeń dobra publicznego mogą wojewódzkie związki samorządowe pobierać specjalne dopłaty także od miast i powiatowych związków samorządowych, którym te zakłady i urządzenia przynoszą korzyści i udogodnienia, a to stosownie do wartości tych korzyści lub udogodnień. To samo uprawnienie służy powiatowym związkom samorządowym w stosunku do miast nie wydzielonych z powiatów, a położonych na ich obszarze.

2. W razie sporu między związkami samorządowymi na tle stosowania przepisu ustępu poprzedzającego rozstrzyga — o ile spór dotyczy wojewódzkich związków samorządowych — Prezydium Krajowej Rady Narodowej, poza tym zaś prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

3. Do specjalnych dopłat, określonych w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy zawarte w art. 13 ust. 1, 2 i 3.

Art. 15. 1. Wojewódzki lub powiatowy związek samorządowy może pobierać na budowę drogi o twardej nawierzchni specjalne dopłaty od tych właścicieli gruntów i nieruchomości, przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i usługowych, którym budowane drogi przynoszą korzyści gospodarcze lub udogodnienie.

2. Specjalne dopłaty na budowę, pobierane na podstawie ust. 1, nie mogą przekraczać 35% kosztów budowy drogi o nawierzchni szutrowej, szerokości nie przekraczającej 5 metrów po potrąceniu świadczeń w naturze oraz nie mogą obciążać właścicieli w pasie przydrożnym, szerszym niż trzy kilometry z każdej strony drogi. Wysokość maksymalnych dopłat określą w drodze rozporządzenia Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Komunikacji oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, przy czym wysokość tych dopłat dla gospodarstw rolnych nie może przekraczać 20% wymiaru podatku gruntowego.

Art. 16. 1. Związki samorządowe mogą pobierać na utrzymanie dróg specjalne dopłaty od osób, nadmiernie zużywających drogi.

2. Dla oceny nadmiernego zużycia drogi miarodajnym jest powiększenie kosztów utrzymania drogi w stosunku do przeciętnych kosztów utrzymania na obszarze związku samorządowego dróg tej samej kategorii i o nawierzchni tego samego typu, co droga nadmiernie zużywana. Ogólna suma dopłat za nadmierne zużycie drogi nie może przewyższać różnicy między przeciętnymi kosztami utrzymania na obszarze związku dróg tej samej kategorii o nawierzchni tego samego typu, co droga nadmiernie zużywana, a kosztem utrzymania tej drogi.

3. Dopłaty mogą być zastąpione przez ryczałt umówiony między władzą wymiarową a podatnikiem.

4. Szczegółowe przepisy o wymiarze i poborze dopłat na utrzymanie dróg ustalają w drodze rozporządzenia Ministrowie Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Komunikacji.

Art. 17. Uchwały w sprawie poboru dopłat, wymienionych w art. 13—16, podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych.

Dział IV.

Przedsiębiorstwa samorządowe.

Art. 18. 1. Dochody przedsiębiorstw samorządowych powinny pokrywać co najmniej koszty eksploatacji wraz z oprocentowaniem i amortyzacją kapitału zakładowego. Nadwyżki dochodów przelewa się do budżetu administracyjnego związku samorządowego.

2. Opłaty za usługi i świadczenia przedsiębiorstw samorządowych nie podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych. Władza nadzorcza może jednak żądać zmiany tych opłat, o ile one nie odpowiadają miejscowym warunkom gospodarczym.

Dział V.

Dotacje ze Skarbu Państwa.

Art. 19. 1. Z funduszów Skarbu Państwa przyznaje się dotacje.

2. Dotacja podstawowa wynosi 10% wpływów z podatku obrotowego. Z tych 10% wpływów Państwo przekazuje za każdy miesiąc w terminie do dnia 10 miesiąca następnego 80% na rzecz Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego, 10% na rzecz izb przemysłowo-handlowych oraz 10% na rzecz izb rzemieślniczych.

3. W wyjątkowych przypadkach uzasadnionych nieodzownymi potrzebami gminy miejskiej może być jej przyznana dotacja uzupełniająca.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do powiatowych związków samorządowych.

Art. 20. Sumy niezbędne na dotacje uzupełniające będą wstawiane do budżetu Ministerstwa Administracji Publicznej i Ministerstwa Ziem Odzyskanych po uprzednim zbadaniu przez władze nadzorcze przy współudziale przedstawicieli Skarbu Państwa budżetów związków samorządowych, w szczególności co do celowości i oszczędności po stronie wydatków oraz co do właściwego wykorzystywania wszystkich źródeł przychodowych.

Art. 21. Dotychczasowe przepisy o dotacjach dla związków samorządowych na cele specjalne pozostają bez zmiany.

Dział VI.

Pożyczki.

Art. 22. 1. Uchwały związków samorządowych w sprawie zaciągania pożyczek zarówno długoterminowych, jak i krótkoterminowych oraz uchwały w sprawie upoważnienia organów wykonawczych związków samorządowych do wystawiania weksli, wreszcie uchwały w sprawach nabywania i zbywania nieruchomości oraz objęcia poręki, wymagają zatwierdzenia władz nadzorczych. W przypadkach, w których obowiązujące przepisy wymagają zatwierdzenia uchwał, dotyczących nabywania lub zbywania nieruchomości, przez inne władze lub organa, decyzje władz nadzorczych będą wydawane w porozumieniu z tymi władzami (organami).

2. Zadłużenie związków samorządowych w jakiejkolwiek postaci powinno być utrzymane w takich granicach, aby raty amortyzacyjne i odsetki od zaciągniętych długów nie wynosiły więcej, niż 25% dochodów zwyczajnych danego związku samorządowego. Przekroczenie tej granicy w gminach wiejskich i miejskich, nie wydzielonych z powiatowego związku samorządowego, wymaga zgody prezydium wojewódzkiej rady narodowej, wyrażonej na wniosek wydziału wojewódzkiego, w innych zaś związkach samorządowych — zgody Prezydium Krajowej Rady Narodowej, wyrażonej na wniosek Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

3. Pożyczki krótkoterminowe na zasilenie funduszów kasowych (poza budżetem) nie powinny przekraczać 20% zwyczajnych dochodów budżetowych, pozostałych do zrealizowania w danym roku budżetowym. Przekroczenie tej normy wymaga zgody władz, wskazanych w art. 2 ust. 2 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

Art. 23. Powiatowe związki samorządowe powinny ze swych dochodów udzielać zapomóg

tym gminom wiejskim, których dochody, mimo wykorzystania wszystkich źródeł dochodowych, nie wystarczają na pokrycie wydatków bieżących.

Dział VII.

Władze nadzorcze.

Art. 24. 1. Władzami nadzorczymi, właściwymi do zatwierdzania uchwał terenowych rad narodowych w sprawach finansowych, są prezydia rad narodowych hierarchicznie wyższego stopnia. Prezydia tych rad wydają decyzje na podstawie opinii starosty oraz naczelnika urzędu skarbowego — o ile chodzi o rady powiatowe, na podstawie zaś opinii wojewody oraz dyrektora izby skarbowej — o ile chodzi o rady wojewódzkie.

2. W stosunku do m. st. Warszawy i m. Łodzi oraz w stosunku do wojewódzkich rad narodowych władzą nadzorczą właściwą do zatwierdzania uchwał w sprawach finansowych jest Prezydium Krajowej Rady Narodowej, które decyduje ostatecznie na podstawie wniosków Ministrów Administracji Publicznej i Skarbu.

Art. 25. 1. Od decyzji władzy nadzorczej (art. 24 ust. 1) służy związkom samorządowym, a w przypadkach przewidzianych w art. 13—16 także osobom interesowanym, prawo wniesienia odwołania w ciągu miesiąca po doręczeniu decyzji.

2. Władzami, powołanymi do rozstrzygania odwołań i decydującymi ostatecznie, są prezydia rad narodowych wyższego stopnia.

Art. 26. 1. Uchwała, podlegająca zatwierdzeniu, powinna być w ciągu dni 15 po jej powzięciu skierowana wraz z danymi, które wskaże rozporządzenie Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, bezpośrednio do przełożonej władzy nadzorczej.

2. Jeżeli uchwała jest należycie poparta, danymi, wskazanymi w rozporządzeniu, władza nadzorcza wyda swą decyzję w sprawie zatwierdzenia w ciągu dni 60, w razie braku tych danych zwróci ją w ciągu tygodnia po otrzymaniu uchwały do uzupełnienia.

3. Gdy władza nadzorcza w powyższych terminach nie doręczyła związkowi samorządowemu zawiadomienia o odmowie zatwierdzenia, ani nie zwróciła mu uchwały do uzupełnienia, uważa się uchwałę z upływem 60 dni po jej otrzymaniu za zatwierdzoną.

4. Za dzień przesłania uchwały (ust. 1) oraz zawiadomienia o decyzji władzy nadzorczej w razie nadania na pocztę — uważa się dzień nadania na pocztę.

5. Władza nadzorcza może odmówić rozpoznania uchwały przedłożonej po terminie, oznaczonym w ust. 1.

Art. 27. Uchwała zatwierdzona ma moc obowiązującą od dnia jej powzięcia, jeżeli w uchwale lub zatwierdzeniu nie jest oznaczony dzień późniejszy.

Dział VIII.

Przepisy końcowe i przejściowe.

Art. 28. 1. Minister Skarbu przekaże w latach podatkowych 1946 i 1947 wpływy z kart rejestracyjnych, pobieranych na podstawie dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) w całości związkom samorządu terytorialnego. Wypłata za każdy miesiąc nastąpi w terminie do dnia 10 następnego miesiąca.

2. Ogólną sumę wpływów, jaka przypada z tytułu opłat za karty rejestracyjne z terenu powiatu, bez miast wydzielonych, dzieli urząd skarbowy między gminy wiejskie i gminy miejskie, nie wydzielone z powiatowego związku samorządowego, na podstawie klucza podziału, ustalonego uchwałą prezydium powiatowej rady narodowej; z sum przypadających według tej uchwały gminom wiejskim urząd skarbowy przekazuje 50% powiatowym związkom samorządowym.

3. W miastach wydzielonych całkowita suma wpływów z opłat za karty rejestracyjne przypada tym miastom.

4. Zaliczki wypłacone w miesiącach styczniu i lutym 1946 r. na poczet wpływów, o których mowa w ust. 1, ulegną potrąceniu z dochodów związków samorządu terytorialnego w trybie, który określi Minister Skarbu.

Art. 29. Dotychczasowe przepisy o komunalnych opłatach na cele specjalne pozostają bez zmiany.

Art. 30. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 31. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w przedmiotach nim unormowanych, a w szczególności:

1) ustawa z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) wraz z późniejszymi zmianami z wyjątkiem art. 62 — 67,
2) ustawa z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w województwie śląskim w brzmieniu ogłoszonym rozporządzeniem Wojewody

Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17, poz. 30) wraz ze zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 7 grudnia 1927 r. (Dz. U. Śl. Nr. 26, poz. 48) oraz ustawą z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr 9, poz. 16),

3) art. 50 pkt a) i b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 2, poz. 16) w brzmieniu art. 15 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593).

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 czerwca 1947 r. Nr 40, poz. 199).

159

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 maja 1947 r.

w sprawie wysokości diet przy podróżach służbowych, delegacjach i przeniesieniach poza granicami kraju.

Na podstawie § 57 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228), zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 5 września 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 289) zarządzam co następuje:

§ 1.

Przy podróżach służbowych, delegacjach i przeniesieniach poza granicami kraju przysługują funkcjonariuszom państwowym, wymienionym w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228), diety ustalone w § 2.

§ 2.

Diety wynoszą dziennie:

		Grupa uposażenia		
I. Kraje europejskie:	Waluta	I-III	IV-VII	VIII-XII-
1. Anglia	Ł. ang.	4	3	2,10
2. Austria (strefa Radz.)	Szyling	240	180	150
(inne strefy)	Dol. am.	6,50	5	4
3. Belgia	Dol. am.	9	7	6
4. Bułgaria	Dol. am.	6,50	5	4
5. Czechosłowacja	Kor. cz.	500	400	350
6. Dania	Kor. d.	50	40	35
7. Finlandia	Dol. am.	9	7	6
8. Francja	Fr. fr.	2400	2000	1800
9. Grecja	Dol. am.	9	7	6
10. Hiszpania	Dol. am.	9	7	6
11. Holandia	Dol am.	9	7	6
12. Jugosławia	Dinarów	500	400	350
13. Niemcy (strefy Radz.)	Marek n.	480	390	350
(inne strefy)	Dol. am.	9	7	6
14. Norwegia	Kor. norw.	50	40	35
15. Portugalia	Dol. am.	9	7	6
16. Rumunia	Dol. am.	6,50	5	4
17. Szwajcaria	Fr. szw.	40	33	30
18. Szwecja	Kor. szw.	50	40	35
19. Włochy	Dol. am.	9	7	6
20. Węgry	Dol. am.	10	8	7
21. Z. S. R. R.	Rubli	400	300	250
II. Kraje pozaeuropejskie.				
1. Stany Zjednoczone A. P. i Meksyk	Dol. am.	15	12	10
2. inne kraje pozaeurop.	Dol. am.	13	10	8

Diety oznaczone w dolarach płatne są według uznania przełożonej władzy w tej walucie lub w walucie kraju, przez który odbywa się podróż. Wypłata następuje według kursu ustalonego ostatnio przed rozpoczęciem podróży uchwałą Komisji Dewizowej. Przy podróżach dłużej trwających oraz delegacjach obliczanie diet następuje według kursu z ostatniego miesiąca poprzedzającego wypłatę.

2) Sędziom i prokuratorom pobierającym uposażenie według grupy I i II przysługują diety w wysokości ustalonej w punkcie 1) niniejszego paragrafu dla funkcjonariuszów państwowych I — III grupy uposażenia, sędziom zaś i prokuratorom, pobierającym uposażenie według grupy III i IV — diety w wysokości ustalonej dla funkcjonariuszów państwowych IV—VII grupy uposażenia.

3) Jeżeli funkcjonariusz państwowy otrzymuje dodatek wyrównawczy na zasadzie art. 8 dekretu z dnia 14 maja 1946 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 139) należą mu się diety według odpowiedniej wyższej grupy uposażenia.

§ 3.

Funkcjonariuszom państwowym zatrudnionym w polskich urzędach zagranicą przysługują przy podróżach służbowych, delegacjach i przeniesieniach w obrębie państwa (kraju), w którym znajduje się siedziba urzędu, diety zmniejszone o 25%.

§ 4.

1) Gdy podróż służbowa ma charakter reprezentacyjny, ustala się diety w wysokości 150% diet dla grupy uposażenia I — VII.

2) O tym, czy podróż służbowa ma charakter reprezentacyjny, decyduje w każdym poszczególnym przypadku właściwy Minister za zgodą Ministra Skarbu.

§ 5.

Przy podróżach służbowych, odbywanych w charakterze kuriera dyplomatycznego, przysługują diety przewidziane dla funkcjonariuszów państwowych VII grupy uposażenia.

§ 6.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 lutego 1946 r. w sprawie wysokości diet przy podróżach służbowych, delegacjach i przeniesieniach poza granicami kraju (Monitor Polski Nr 23, poz. 38).

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 27 maja 1947 r. Nr 77, poz. 496).

160

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 maja 1947 r.

L. D. I. 9623/4/47

w sprawie pracy w godzinach nadliczbowych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych,
„ Dyrekcyj Ceł,
„ Okręgowych Inspektoratów Ochrony Skarbowej.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i stosowania w odniesieniu do kontraktowych pracowników fizycznych (kierowców samochodów, rzemieślników) okólnik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej Nr 20/47 z dnia 18 marca 1947 r. w sprawie pracy w godzinach nadliczbowych.

Wynagrodzenie za pracę w niedzielę i święta oraz w/g norm analogicznych za godziny nadliczbowe funkcjonariuszów niższych, ustalone okólnikiem z dnia 3 września 1945 roku (Dz. Urz. M. Sk. Nr 28, poz. 236 z dn. 10.XI.1945 r.) ma nadal zastosowanie z tym, iż do podstawy obliczania wynagrodzenia za te godziny, począwszy od 1.IV.1947 r. winny być brane pod uwagę również dodatki wyrównawcze.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

H. Birencwajg

Załącznik do okólnika Min. Skarbu L. D. I 9623/4/47.

OKÓLNIK Nr 20/47

Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 8 marca 1947 r.

w sprawie pracy w godzinach nadliczbowych.

Do
Obywateli Inspektorów Pracy
WszystkichOkręgów i Obwodów.

I. Wobec zachodzących wątpliwości, jakie elementy wynagrodzenia za pracę należy brać pod uwagę przy obliczaniu należności za pracę w godzinach nadliczbowych, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej wyjaśnia, co następuje:

1) Zgodnie z art. 16 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 94, poz. 734) w brzmieniu dekretu z dnia 16 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. z Nr 21, poz. 117) za pracę w godzinach nadliczbowych, należy się **dodatek do płacy normalnej** w wysokości 50% za pierwsze dwie godziny nadliczbowe, względnie 100% za dalsze godziny nadliczbowe oraz za godziny nadliczbowe, przypadające w nocy lub w niedziele i dni świąteczne.

Przy pracy akordowej dodatek ten oblicza się na podstawie płacy za czas, o ile strony inaczej się nie umówiły.

A. Przy wynagrodzeniu za czas (wynagrodzenie miesięczne, dniówkowe lub godzinowe) za płacę normalną, stanowiącą podstawę do obliczenia dodatku, należy uważać płacę obliczoną za godzinę pracy przy uwzględnieniu następujących składników:

a) stawki zasadniczej (miesięcznej bez premii, tygodniowej, dniówkowej lub godzinowej), wynikającej z tabeli płac i zaszeregowania;
b) dodatków lokalnych (stołeczny, zachodni, morski);
c) dodatków za uciążliwą lub szkodliwą pracę, o ile układy zbiorowe lub umowy indywidualne takie dodatki przewidują;
d) dodatków wyrównawczych, dodatków za wysługę lat i innych stałych, niezależnych od wyników pracy, dodatków pieniężnych do wynagrodzenia.

Przy płacy umówionej w stosunku dziennym, tygodniowym lub miesięcznym, normalną stawkę godzinową oblicza się przez podzielenie płacy przez odpowiednią liczbę godzin: 8 . 46 . 200 (przy skróconym czasie pracy, w szczególności w górnictwie węglowym, przez obowiązującą normę czasu pracy).

W analogiczny sposób należy obliczać dodatek za pracę nocną oraz za pracę w niedzielę i święta, jeżeli układy zbiorowe lub umowy dodatek taki przewidują.

B. Przy wynagrodzeniu akordowym — za płacę normalną stanowiącą podstawę obliczenia dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych, uważa się stawki wynagrodzenia w/g tabeli płac i zaszeregowania bez zachęty akordowej, lecz z dodatkami, jak w p. A. b), c) i d).

Obliczony od tych stawek dodatek 50%-wy lub 100% za każdą nadliczbową godzinę pracy dodaje się do wynagrodzenia akordowego, obliczonego na podstawie wydanej ilości pracy i umówionej jednostkowej stawki akordowej.

2) Układy zbiorowe pracy, względnie ugody uzupełniające mogą przewidywać obliczanie dodatku za godziny nadliczbowe także w stosunku do pełnego zarobku, uzyskiwanego w akordzie (z uwzględnieniem zachęty akordowej oraz nadwyżki akordowej), jak również w stosunku do premii i deputatów branżowych (świadczenia w produktach, wytwarzanych przez dany zakład pracy).

Stosowanie jednak tego rodzaju umów w przemyśle państwowym i uspołecznionym wymaga uprzedniej zgody właściwego ministra, wydanej w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

W zakładach pracy przemysłu państwowego, w których zachęta akordowa była dotychczas wliczana do podstawy obliczeniowej dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych, stan ten pozostaje nadal, lecz wymaga wyrażenia zgody przez resortowe ministerstwo.

Przez zachętę akordową rozumie się procentowe podwyższenie stawki godzinowej, stanowiące łącznie ze stawką godzinową podstawę do obliczenia stawki akordowej.

3) Do podstawy obliczeniowej dodatku za

pracę w godzinach nadliczbowych nie wchodzą:

a) świadczenia w naturze lub ich ekwiwalenty gotówkowe (z wyjątkiem ew. deputatu branżowego), jak wyrównanie aprowizacji kartkowej, wyżywienie w stołówce, deputat węglowy,
b) dodatki rodzinne,
c) zwrot opłat szkolnych,
d) zwrot kosztów dojazdu do pracy.

II. Pracownicy, wyjeżdżający w sprawach służbowych, nie są objęci przepisami o normach wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, gdyż warunki ich pracy zasadniczo różnią się od warunków pracy na miejscu w zakładach pracy.

Diety, wypłacane za podróże służbowe, obejmują również wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, ew. przepracowane w czasie podróży, a pracownikom delegowanym w podróż służbową nie przysługuje prawo do otrzymywania dodatkowego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

Nie dotyczy to pracowników fizycznych, wysyłanych na roboty poza siedzibą stałego miejsca pracy, jak również pracowników umysłowych (np. majstrów), pracujących razem z takimi pracownikami fizycznymi. Tym pracownikom, o ile pracują w godzinach nadliczbowych, należy wypłacać poza dietami, należnymi im zgodnie z regulaminem diet, — wynagrodzenie za godziny nadliczbowe pracy, faktycznie przepracowane nie wliczając do czasu pracy czasu zużytego na podróż.

Czas zużyty na podróż powinien być jednak wliczony do czasu pracy, jeśli chodzi o dojazd z siedziby zakładu do miejsca pracy i z powrotem, o ile pracownik nie otrzymuje diety (dotyczy to pracowników, którzy po przybyciu na stałe miejsce pracy są kierowani do pracy w innym miejscu).

Pracownikom, zajmującym stanowiska kierownicze, którzy dysponują samodzielnie swoim czasem, nie przysługuje wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych.

Wynagrodzenia tego nie otrzymują również pracownicy przemysłu państwowego, pobierający dodatki funkcyjne.

III. Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej zwraca jednocześnie uwagę na konieczność ścisłego przestrzegania przez zakłady pracy ustawy o czasie pracy. Praca w godzinach nadliczbowych może być stosowana tylko w przypadkach, wymienionych w art. 8 cytowanej ustawy, przy czym wszędzie tam, gdzie przedłużenie czasu pracy ustawa uzależnia od zgody Urzędu Inspekcji Pracy — za zgodą właściwego Okręgowego Inspektora Pracy. Ponadto zgodnie z art. 9 ustawy, zakłady pracy powinny prowadzić dla każdego pracownika osobne wykazy godzin nadliczbowych z oznaczeniem należnej za nie płacy, jak również przestrzegać, aby liczba godzin nadliczbowych poszczególnego pracownika nie przekroczyła zgodnie z art. 8 ustawy — 4 godzin na dobę i 1200 godzin na rok.

Minister
Kazimierz Rusinek

161

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 2 maja 1947 r.

o zatwierdzeniu prawa rewidentów do przeprowadzania rewizji w spółdzielniach.

Na podstawie art. 61 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 55, poz. 495) oraz § 15 ust. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 89, poz. 817)) ogłaszam listę rewidentów, którym zatwierdzam prawo do przeprowadzania rewizji spółdzielni:

w Związku Rewizyjnym Spółdzielni R. P. w Warzawie —

1. Bukowski Lucjan
2. Czechowski Marian
3. Danysz Michał
4. Dereń Józef
5. Gawron Jan
6. Gryglewicz Antoni
7. Grzesik Stefan
8. Mgr. Gunia Jan
9. Kasierski Jan
10. Kołłajtis Aleksander
11. Kosiorek Stanisław
12. Kruk-Wantuch Józef Kazimierz
13. Litewka Władysław
14. Litwiniuk Stefan
15. Łosek Bolesław
16. Marcinanis Mieczysław
17. Marucha Stanisław

18. Michalak Aleksander
19. Michalski Mieczysław
20. Pałęcki Mirosław
21. Paulo Władysław
22. Poszepczyński Mieczysław
23. Rusek Jan
24. Ruszczyński Tadeusz
25. Stanek Bronisław
26. Szymański Józef
27. Teodorczyk Józef
28. Tomecki Władysław
29. Tomczak Tadeusz
30. Mgr. Walasek Antoni
31. Mgr. Wawrzon Edward
32. Wężyk Stanisław
33. Wójcicki Stanisław
34. Wontorski Piotr
35. Woyno Ryszard Jerzy
36. Zielnica Hipolit

w biurze Państwowej Rady Spółdzielczej —

1. Gabszewicz Józef
2. Hoffman Erwin
3. Nowodworski Bogumił
4. Staszewski Henryk.

p. o. Przewodniczącego
Państwowej Rady Spółdzielczej
Jan Zawadzki

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU

KOMUNIKAT

o zaginięciu blankietów asygnat.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że zaginęły w przesyłce poleconej, nadanej przez Ministerstwo Sprawiedliwości w dn. 27 lipca 1946 r. pod adresem Prezesa Sądu Apelacyjnego w Kaliszu, blankiety asygnat od Nr 914751 do 915000. Blankiety te unieważnia się

OGŁOSZENIE.

Bilans Krajowego Towarzystwa Melioracyjnego, S. A., na dzień 31 grudnia 1946 r.

Stan czynny: Kasa i banki 1.315.379.61, dłużnicy 3.203.263.60, skrypty dłużne i kaucje 1.715.753.58, nieruchomości i ruchomości 663.864.76, niewykończone roboty 14.426.695.61, papiery wartościowe 105.000.—, straty z lat ubiegłych 1.336.593.55. Razem: 22.766.550.71.

Stan bierny: Kapitał zakładowy 2.000.000.—, umorzenie inwentarza biurow. i technicznego 98.301.50, banki 2.618.797.31, wierzyciele 1.488.445.43, wyst. rach. za niewykończone roboty 14.384.465.22, rezerwa na dokon. popr. robot. 225.437.—, sumy przechoodnie 408.548.—, zysk z roku 1945 600.536.32, zysk za okres sprawozdaw. 942.019.93, Razem: 22.766.550.71.

Rachunek Strat i Zysków za rok 1946

Straty: koszt robót wykończonych 8.954.858.59, wypłacone odsetki 98.968.49, amortyz. inwentarza 90.340.50, rezerwa na popr. robót 225.437.—, różne straty 11.938.08, czysty zysk 942.019.93. Razem: 10.323.562.59.

Zyski: wyst. rach. za roboty wykonane 10.221.464.59, pobrane odsetki 730.—, dzierżawa tabooru 16.800.—, niewykorzystanie rezerwy z r. 1945 81.593.—; różne zyski 2.975.—. Razem 10.323.562.59.

OGŁOSZENIE.

Bilans i Rachunek Strat i Zysków Spółki Akcyjnej Przemysł Mydlarski i Perfumeryjny Fryderyk PULS w Warszawie na dzień 31 grudnia 1946 r. Aktywa: Place 1366348.52, Budynki 112311.94, Ruchomości 23000.—, Maszyny 200600.—, Kasa 151326.81, Banki 1154497.—, Różni 607681.10, Towary 2826629.50, Papiery % 67000.—, Straty 1522705.47, Suma zł. 8032080.34. Pasywa. Kapitały: 2859472.49. Fundusz budowlany, rezerwa z 1938 r. 85000.—, Zysk z 1942 r. 1309.07, Weksle 290000.—, Różni 1552595.21, Zysk 3243703.57, Suma zł 8032080.34, Rachunek Strat i Zysków. Straty: Koszta oogólne 3611453.03, Spisano na straty z R-ku Różnych 7650.—, Zysk za 1946 r. 3242703.57, Suma zł 6862806.60. Zyski. Zysk brutto na produkcji 6845063.85, % bankowe i zysk na sprzedaży maszyny 17742.75. Suma zł. 6862806.60.

Cena numeru dzisiejszego zł. 70

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 800; półroczna zł 450; kwartalna zł 250; miesięczna zł 100.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyncze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4. Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 40.

Drukarnia Państwowa Nr 1, w Warszawie Zam. nr 2361